

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 221/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 221/02	Sprawa C-24/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 8 stycznia 2018 r. – István Bán / KP 2000 Kft., Edit Kovács	2
2018/C 221/03	Sprawa C-75/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 6 lutego 2018 r. – Vodafone Magyarország Mobil Távközlési Zrt. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága	2
2018/C 221/04	Sprawa C-126/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 16 lutego 2018 r. – Dalmandi Mezőgazdasági Zrt. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága	3
2018/C 221/05	Sprawa C-173/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 6 marca 2018 r. – FS / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága	5
2018/C 221/06	Sprawa C-183/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku (Polska) w dniu 9 marca 2018 r. – Centraal Justitieel Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) przeciwko Bankowi BGŻ BNP Paribas S. A. w Gdańsku	5

2018/C 221/07	Sprawa C-189/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 13 marca 2018 r. – Glencore Agriculture Hungary / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága	6
2018/C 221/08	Sprawa C-195/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim (Polska) w dniu 19 marca 2018 r. – postępowanie karne przeciwko B.S.	7
2018/C 221/09	Sprawa C-220/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (Niemcy) w dniu 27 marca 2018 r. – ML	8
2018/C 221/10	Sprawa C-222/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 28 marca 2018 r. – VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft./Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet	9
2018/C 221/11	Sprawa C-231/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Oldenburg (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2018 r. – Postępowanie w sprawie wykroczenia przeciwko NK	10
2018/C 221/12	Sprawa C-259/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil de Madrid (Hiszpania) w dniu 11 kwietnia 2018 r. – Sociedad Estatal Correos y Telégrafos, S.A. / Asendia Spain, S.L.U.	11
2018/C 221/13	Sprawa C-272/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 20 kwietnia 2018 r. – Verein für Konsumenteninformation / TVP Treuhand- und Verwaltungsgesellschaft für Publikumsfonds mbH & Co KG	11
2018/C 221/14	Sprawa C-275/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 23 kwietnia 2018 r. – Milan Vinš / Odvolací finanční ředitelství	12
2018/C 221/15	Sprawa C-304/18: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska	13
Sąd		
2018/C 221/16	Sprawa T-431/12: Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – Distillerie Bonollo i in. / Rada {Dumping — Przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chin — Zmiana ostatecznego cła antidumpingowego — Częściowy przegląd okresowy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Ustalenie wartości normalnej — Wartość normalna konstruowana — Zmiana metody — Traktowanie indywidualne — Artykuł 2 ust. 7 lit. a) oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 [obecnie art. 2 ust. 7 lit. a) oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia (UE) 2016/1036] — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności} . . .	15
2018/C 221/17	Sprawa T-241/16: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – El Corte Inglés / EUIPO – WE Brand (EW) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego EW — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy WE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	16
2018/C 221/18	Sprawa T-574/16: Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – HK / Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Renta rodzinna — Warunki przyznania — Warunek stażu małżeńskiego — Związek partnerski niebędący małżeństwem — Artykuł 17 akapit pierwszy załącznika VIII do regulaminu pracowniczego)	16

2018/C 221/19	Sprawa T-653/16: Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – Malta / Komisja [Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty będące w posiadaniu Komisji — Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego — Dokumenty wymieniane w ramach systemu kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa — Artykuł 113 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 — Publiczny dostęp w następstwie wniosku złożonego przez organizację pozarządową — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia — Lojalna współpraca — Wybór podstawy prawnej]	17
2018/C 221/20	Sprawa T-662/16: Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – Gall Pharma / EUIPO – Pfizer (Styriagra) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Styriagra — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy VIAGRA — Czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub z renomy wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	18
2018/C 221/21	Sprawa T-721/16: Wyrok Sądu z dnia 8 maja 2018 r. – Luxottica Group / EUIPO – Chen (BeyBeni) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego BeyBeni — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy Ray-Ban — Względna podstawa odmowy rejestracji — Naruszenie renomy — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	18
2018/C 221/22	Sprawa T-2/17: Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – J-M.-E.V. e hijos / EUIPO – Masi (MASSI) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MASSI — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy MASI — Artykuł 56 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 63 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Powaga rzeczy osądzonej — Artykuł 53 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Powszechnie znany znak towarowy w rozumieniu art. 6 bis konwencji paryskiej} . .	19
2018/C 221/23	Sprawa T-34/17: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – Skyleader/EUIPO – Sky International (SKYLEADER) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy SKYLEADER — Nieuwzględnienie dowodów przedstawionych przed wydziałem unieważnień — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 95 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Zasada 40 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 19 ust. 1. rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430]}	20
2018/C 221/24	Sprawa T-187/17: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – Bernard Krone Holding/EUIPO (Mega Liner) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Mega Liner — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001] — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001)}	21
2018/C 221/25	Sprawa T-188/17: Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – Bernard Krone Holding/EUIPO (Coil Liner) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Coil Liner — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 94 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	21

2018/C 221/26	Sprawy połączone T-193/17, T-194/17 i T-195/17: Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – CeramTec / EUIPO – C5 Medical Werks (Kształt części do protezy biodrowej i in.) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Trójwymiarowy unijny znak towarowy — Kształt części do protezy biodrowej — Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający część do protezy biodrowej — Unijny znak towarowy utworzony z odcienia koloru różowego — Wycofanie wniosków o unieważnienie prawa do znaku i umorzenie postępowań w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Odwołanie właściciela znaku towarowego mające na celu uchylene decyzji o umorzeniu — Niedopuszczalność odwołania do izby odwoławczej — Artykuł 59 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 67 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	22
2018/C 221/27	Sprawa T-200/17: Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – SB / EUIPO (Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa na czas określony — Decyzja o nieprzedłużeniu — Zarzut niezgodności z prawem — Obowiązek uzasadnienia — Obowiązek staranności — Dyskryminacja ze względu na wiek)	23
2018/C 221/28	Sprawa T-463/17: Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – Raise Conseil / EUIPO – Raizers (RAISE) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy RAISE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 7 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001) — Artykuł 52 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 59 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2017/1001)}	23
2018/C 221/29	Sprawa T-354/15: Postanowienie Sądu z dnia 19 kwietnia 2018 r. – Allergopharma / Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy przewidujący przyznanie zwolnienia z obowiązkowych rabatów na określone produkty farmaceutyczne — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny z rynkiem wewnętrznym — Brak indywidualnego oddziaływania — Akt wymagający przyjęcia środków wykonawczych)	24
2018/C 221/30	Sprawa T-916/16: Postanowienie Sądu z dnia 23 kwietnia 2018 r. – Winkler/Komisja (Służba publiczna — Urzędnicy — Przeniesienie krajowych uprawnień emerytalnych — Propozycja doliczenia lat uprawniających do emerytury — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Akt niewywołujący niekorzystnych skutków — Oczywista niedopuszczalność)	25
2018/C 221/31	Sprawa T-234/17: Postanowienie Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – Siberian Vodka / EUIPO – Schwarze und Schlichte (DIAMOND ICE) [Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Słowny znak towarowy DIAMOND ICE — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy DIAMOND CUT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna)	25
2018/C 221/32	Sprawa T-298/17: Postanowienie Sądu z dnia 18 kwietnia 2018 r. – Iordăchescu i in. / Parlament i in. (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2014/40/UE — Zbliżanie ustawodawstw — Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie terminu — Żądanie odszkodowawcze — Pismo wszczynające postępowanie — Uchybienie wymogom formalnym — Niedopuszczalność — Brak właściwości) . . .	26
2018/C 221/33	Sprawa T-203/18 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – VQ / EBC (Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Polityka gospodarcza i pieniężna — Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi — Zadania powierzone EBC na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 — Uprawnienia EBC — Szczególne uprawnienia nadzorcze — Sankcje administracyjne — Publikacja — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)	27
2018/C 221/34	Sprawa T-230/18 R: Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – Czarnecki / Parlament (Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Prawo instytucjonalne — Wiceprzewodniczący Parlamentu Europejskiego — Decyzja Parlamentu o odwołaniu ze stanowiska wiceprzewodniczącego — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Nakaz — Niedopuszczalność)	27

2018/C 221/35	Sprawa T-186/18: Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2018 r. – Abaco Energy i in. / Komisja	28
2018/C 221/36	Sprawa T-224/18: Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2018 r. – PV / Komisja	29
2018/C 221/37	Sprawa T-225/18: Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2018 r. – Manéa/CdT	31
2018/C 221/38	Sprawa T-237/18: Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2018 r. – Martini-Sportswear / EUIPO – Olympique de Marseille (M)	32
2018/C 221/39	Sprawa T-251/18: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2018 r. – IFSUA / Rada	33
2018/C 221/40	Sprawa T-257/18: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2018 r. – Iberpotash/Komisja	34
2018/C 221/41	Sprawa T-259/18: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2018 r. – Zakłady Chemiczne „Siarkopol” Tarnobrzeg / EUIPO – EuroChem Agro (Unifoska)	35
2018/C 221/42	Sprawa T-264/18: Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2018 r. – Gruppo Armonie/EUIPO (mo.da)	36
2018/C 221/43	Sprawa T-272/18: Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2018 r. – EBM Technologies / EUIPO (MobiPACS)	36
2018/C 221/44	Sprawa T-278/18: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Nemius Group / EUIPO (DENTALDISK)	37

Sprostowania

2018/C 221/45	Sprostowanie komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-865/16 (<i>Dz.U. C 30 z 30.1.2017, s. 57</i>)	38
---------------	---	----

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 221/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 211 z 18.6.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 200 z 11.6.2018

Dz.U. C 190 z 4.6.2018

Dz.U. C 182 z 28.5.2018

Dz.U. C 166 z 14.5.2018

Dz.U. C 161 z 7.5.2018

Dz.U. C 152 z 30.4.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 8 stycznia 2018 r. – István Bán / KP 2000 Kft., Edit Kovács

(Sprawa C-24/18)

(2018/C 221/02)

*Język postępowania: węgierski***Sąd odsyłający**

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym*Strona skarżąca:* István Bán*Strona pozwana:* KP 2000 Kft., Edit Kovács**Pytania prejudycjalne**

¿Czy przepisy krajowe, powodujące z mocy prawa zniesienie — bez żadnego odszkodowania majątkowego — prawa użytkownika ustanowionego na gruntach wykorzystywanych do celów rolniczych lub leśnych, w przypadku gdy nowy właściciel nabywa, w wyniku postępowania egzekucyjnego, nieruchomości obciążoną prawem użytkownika, a użytkownik gruntów nie uzyskał dla tych gruntów wsparcia dla rozwoju rolnictwa lub obszarów wiejskich, finansowanego przez Unię Europejską lub Węgry i uzależnionego od spełnienia obowiązku użytkownika tych gruntów przez wskazany w przepisach prawnych okres, wprowadzają ograniczenie niezgodne z art. 49 TFUE i 63 TFUE?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 6 lutego 2018 r. – Vodafone Magyarorszag Mobil Távközlési Zrt. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-75/18)

(2018/C 221/03)

*Język postępowania: węgierski***Sąd odsyłający**

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym*Strona skarżąca:* Vodafone Magyarorszag Mobil Távközlési Zrt.

Druga strona postępowania: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy postanowienia art. 49, 54, 107 i 108 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż stoją one na przeszkodzie środkowi krajowemu, w ramach którego uregulowanie krajowe (ustawa nakładająca szczególnie podatek telekomunikacyjny) skutkuje tym, że rzeczywiste obciążenie podatkowe spoczywa na podatnikach należących do kapitału zagranicznego, i czy wspomniany skutek jest pośrednio dyskryminujący?
- 2) Czy art. 107 i 108 TFUE stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które przewiduje obowiązek uiszczenia podatku o progresywnej stawce podatkowej obciążającego obrót, i czy obowiązek ten jest pośrednio dyskryminujący, jeśli skutkuje tym, że rzeczywiste obciążenie podatkowe, w najwyższym przedziale podatkowym, spoczywa głównie na podatnikach należących do kapitału zagranicznego, oraz czy skutek ten należy uznać za zakazaną pomoc państwa?
- 3) Czy art. 401 dyrektywy VAT⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które wprowadza rozróżnienie między podatnikami zagranicznymi a podatnikami krajowymi, i czy należy uznać, iż ten szczególny podatek ma charakter podatków obrotowych, to znaczy czy stanowi on podatek obrotowy zgodny z dyrektywą VAT, czy też niezgodny ze wspomnianą dyrektywą?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 16 lutego 2018 r. – Dalmandi Mezőgazdasági Zrt. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-126/18)

(2018/C 221/04)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dalmandi Mezőgazdasági Zrt.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy praktyka sądownicza państwa członkowskiego polegająca na tym, że przy badaniu właściwych przepisów dotyczących odsetek za zwłokę wychodzi się z założenia, że krajowy organ podatkowy nie popełnił naruszenia (zaniechania) — czyli że nie popadł w zwłokę w odniesieniu do nieodzyskiwalnej części VAT za niezapłacone faktury zakupu podatników — ponieważ w chwili, w której wskazany organ wydał rozstrzygnięcie, obowiązywały naruszające prawo wspólnotowe przepisy krajowe, a Trybunał Sprawiedliwości dopiero później stwierdził brak zgodności ustanowionego w nich wymogu, jest zgodna z przepisami prawa wspólnotowego, przepisami dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ (zwanej dalej „dyrektywą VAT”) (mając w szczególności na uwadze jej art. 183) oraz z zasadami skuteczności, bezpośredniej skuteczności i równoważności? W opisany sposób w praktyce krajowej przyjęto za quasi zgodne z prawem stosowanie tego ustanowionego w przepisach krajowych wymogu, który naruszał prawo Unii, do czasu, aż krajowy prawodawca go oficjalnie nie uchylił.

- 2) Czy uregulowania i praktyka państwa członkowskiego, zgodnie z którymi przy badaniu właściwych przepisów dotyczących odsetek za zwłokę rozróżnia się, czy krajowy organ podatkowy nie zwrócił podatku w zastosowaniu obowiązujących wówczas przepisów — które naruszały prawo wspólnotowe — czy też uczynił to z naruszeniem tych przepisów, a w odniesieniu do kwoty odsetek należnych od VAT, którego zwrotu nie można było dochodzić w rozsądnym terminie wskutek wymogu prawa krajowego, który Trybunał Sprawiedliwości uznał za niezgodny z prawem Unii, wskazuje się dwa oddzielne okresy, w taki sposób, że:
- w pierwszym okresie podatnicy mają jedynie prawo do otrzymania odsetek za zwłokę w wysokości podstawowej stopy procentowej banku centralnego, ponieważ ciągle jeszcze obowiązywały wówczas przepisy węgierskie niezgodne z prawem wspólnotowym, więc węgierskie organy podatkowe nie działały niezgodnie z prawem, gdy nie zezwoliły na wypłatę w rozsądnym terminie zawartego w fakturach VAT, zaś
  - w drugim okresie należy wypłacić odsetki w wysokości dwukrotności podstawowej stopy procentowej banku centralnego — która zresztą ma w przypadku zwłoki zastosowanie w porządku prawnym danego państwa członkowskiego — wyłącznie w odniesieniu do wypłaty z opóźnieniem odsetek za zwłokę dotyczących pierwszego okresu? jest zgodna z przepisami prawa wspólnotowego, w szczególności z przepisami dyrektywy VAT (mając w szczególności na uwadze jej art. 183) oraz z zasadami równoważności, skuteczności i proporcjonalności?
- 3) Czy praktyka państwa członkowskiego polegająca na tym, że jako datę rozpoczęcia naliczania odsetek za zwłokę (odsetek składanych czy też odsetek od odsetek) należnych zgodnie z przepisami państwa członkowskiego dotyczącymi opóźnienia w zapłacie odsetek za zwłokę od wstrzymanego niezgodnie z prawem Unii zwrotu podatku (odsetki od VAT; w tym przypadku — od kwoty głównej) ustala się nie pierwotną datę, w której odsetki od VAT (kwoty głównej) stały się należne, tylko późniejszą chwilę, zważywszy w szczególności, że dochodzenie odsetek od przetrzymanych lub niezwróconych w sposób sprzeczny w prawie Unii podatków stanowi prawo podmiotowe wynikające bezpośrednio z prawa Unii, jest zgodna z prawem wspólnotowym, z art. 183 dyrektywy VAT oraz z zasadą skuteczności?
- 4) Czy praktyka państwa członkowskiego polegająca na tym, że podatnik musi złożyć oddzielny wniosek w razie dochodzenia odsetek należnych z powodu naruszenia z tytułu zwłoki organu podatkowego, a w innych przypadkach dochodzenia odsetek za zwłokę nie wymaga się takiego niezależnego wniosku, ponieważ odsetki przyznawane są z urzędu, jest zgodna z prawem wspólnotowym, z art. 183 dyrektywy VAT oraz z zasadą skuteczności?
- 5) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy praktyka państwa członkowskiego polegająca na tym, że odsetki składane (odsetki od odsetek) za opóźnienie w spłacie odsetek za wstrzymany niezgodnie z prawem Unii, wedle stwierdzenia Trybunału Sprawiedliwości (odsetki od VAT; w tym przypadku kwoty głównej), zwrot podatku można przyznać wyłącznie jeżeli podatnik złoży nadzwyczajny wniosek, w drodze którego nie dochodzi się konkretnie odsetek, tylko kwoty podatku odpowiadającego niezapłaconym fakturom zakupu stanowiącej przedmiot długu akurat w chwili uchylecia w prawie wewnętrznym sprzecznego z prawem Unii unormowania, które wymagało wstrzymania zwrotu VAT wynikającego z tego braku zapłaty faktur, choć stały już się należne odsetki od VAT służące za podstawę dochodzenia odsetek składanych w odniesieniu do okresów rozliczeniowych sprzed nadzwyczajnego wniosku, a jeszcze nie zostały one wypłacone, jest zgodna z prawem wspólnotowym, z art. 183 dyrektywy VAT oraz z zasadą skuteczności?
- 6) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie, czy praktyka państwa członkowskiego, która oznacza utratę prawa do otrzymania odsetek składanych (odsetek od odsetek) za opóźnienie w zapłacie odsetek od wstrzymanego niezgodnie z prawem Unii, wedle stwierdzenia Trybunału Sprawiedliwości (odsetki od VAT; w tym przypadku kwoty głównej), zwrot podatku w odniesieniu do dochodzenia odsetek od VAT, które nie były przedmiotem okresu rozliczeniowego VAT, którego dotyczył prekluzyjny termin ustanowiony do celów złożenia nadzwyczajnego wniosku, gdyż odsetki te stały się wymagalne wcześniej, jest zgodna z prawem wspólnotowym, z art. 183 dyrektywy VAT oraz z zasadą skuteczności?
- 7) Czy praktyka państwa członkowskiego ostatecznie pozbawiająca podatnika możliwości dochodzenia odsetek od wstrzymanego zwrotu podatku na podstawie przepisów krajowych, które później zostały uznane za niezgodne z prawem wspólnotowym, a które zabraniały dochodzenia VAT w odniesieniu do określonych niezapłaconych faktów zakupu, przez co

- [zgodnie z tą praktyką] nie uznawano za zasadne dochodzenia odsetek w chwili, w której wymagalny był [zwrot] podatku, powołując się przy tym na obowiązywanie przepisu, który został następnie uznany za niezgodny z prawem wspólnotowym (ze względu na to, że nie było opóźnienia i że organ podatkowy ograniczył się do zastosowania obowiązującego prawa),
- a później, gdy w krajowym porządku prawnym przepis uznany za niezgodny z prawem wspólnotowym, który ograniczał prawo do zwrotu został uchylony, powołując się na przedawnienie jest zgodna z prawem wspólnotowym i z art. 183 dyrektywy VAT (mając zwłaszcza na uwadze zasadę skuteczności i fakt, że dochodzenie odsetek niezwróconych w sposób sprzeczny w prawem podatków stanowi prawo podmiotowe)?
- 8) Czy praktyka państwa członkowskiego polegająca na tym, że możliwość dochodzenia odsetek za zwłokę, które powinny zostać wypłacone od odsetek od VAT (kwoty głównej), które należą się podatnikowi za niezwrócony podatek w chwili, w której był on wymagalny pierwotnie z racji przepisu prawa wewnętrznego, który został później uznany za niezgodny z prawem wspólnotowym, uzależnia się, dla całego okresu trwającego od 2005 r. do 2011 r. od tego, czy podatnik obecnie znajduje się w sytuacji pozwalającej na wystąpienie o zwrot VAT odpowiadający okresowi rozliczeniowemu VAT, w którym uchylony został w wewnętrznym porządku prawnym rozpatrywany niezgodny z prawem wspólnotowym przepis (wrzesień 2011 r.), choć zapłata odsetek od VAT (kwoty głównej) nie nastąpiła przed tą chwilą ani też nie nastąpiła potem, przed wniesieniem do sądu krajowego skargi, jest zgodna z prawem wspólnotowym, z art. 183 dyrektywy VAT oraz z zasadą skuteczności?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006 r., L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 6 marca 2018 r. – FS / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-173/18)

(2018/C 221/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Szombathelyi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FS.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

Czy prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że organ administracji skarbowej nie może wykluczyć, w ramach kontroli podatkowej *a posteriori*, możliwości, żeby podatnicy zdecydowali się na rozliczenie VAT dla małych podatników?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Gdańsk–Południe w Gdańsku (Polska) w dniu 9 marca 2018 r. – Centraal Justitiele Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB) przeciwko Bankowi BGŻ BNP Paribas S.A. w Gdańsku

(Sprawa C-183/18)

(2018/C 221/06)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Gdańsk–Południe w Gdańsku

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Centraal Justitiele Incassobureau, Ministerie van Veiligheid en Justitie (CJIB)

Strona pozwana: Bank BGŻ BNP Paribas S.A. w Gdańsku

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy artykułów 1 lit. a), art. 9 ust. 3, art. 20 ust. 1 i ust. 2 lit. b) decyzji ramowej Rady 2005/214/WSiSW w sprawie stosowania zasady wzajemnego uznawania do kar o charakterze pieniężnym ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przekazane do wykonania orzeczenie, którym nałożono karę o charakterze pieniężnym na osobę prawną, powinno zostać wykonane w państwie wykonującym, pomimo tego, że przepisy krajowe implementujące tę decyzję ramową nie przewidują możliwości wykonania orzeczenia nakładającego taką karę na osobę prawną?
- 2) W przypadku pozytywnej odpowiedzi na pytanie 1, czy pojęcie „osoba prawna” użyte w przepisach art. 1 lit. a) i art. 9 ust. 3 decyzji ramowej Rady wyklądać zgodnie z:
  - a. przepisami prawa państwa wydającego (art. 1 lit c),
  - b. przepisami prawa państwa wykonującego (art. 1 lit d),
  - c. jako pojęcie autonomiczne prawa Unii,

i czy w konsekwencji obejmuje ono również oddział osoby prawnej, pomimo, iż oddział osoby prawnej nie posiada osobowości prawnej w państwie wykonującym?

⁽¹⁾ Dz.U. L 76, s. 16-30.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 13 marca 2018 r. – Glencore Agriculture Hungary / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-189/18)

(2018/C 221/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Glencore Agriculture Hungary

Strona przeciwna: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy VAT ⁽¹⁾ oraz w odniesieniu do nich podstawową zasadę poszanowania prawa do obrony oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego oraz opartej na ni[m] praktyce organów krajowych, zgodnie z którymi ustalenia dokonane w ramach kontroli stron stosunku umownego (umowy, transakcji), którego dotyczy obowiązek podatkowy, przez organ podatkowy w wyniku postępowania przeprowadzonego wobec jednej ze stron owego stosunku prawnego (wystawcy faktury w postępowaniu głównym), a które prowadzą do zmiany kwalifikacji stosunku prawnego, powinny być brane pod uwagę z urzędu przez organ podatkowy w toku kontroli drugiej strony tego stosunku prawnego (odbiorcy faktury w postępowaniu głównym), w taki sposób, że owa druga strona stosunku prawnego nie posiadała żadnego prawa, a w szczególności praw związanych ze statusem strony, we wcześniejszym postępowaniu kontrolnym?

- 2) Na wypadek, gdyby Trybunał udzielił na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej: czy przepisy dyrektywy VAT oraz w odniesieniu do nich podstawowa zasada poszanowania prawa do obrony oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie istnieniu praktyki organów krajowych, która dopuszcza postępowanie, takie jak opisane w pierwszym pytaniu, w którym druga strona stosunku prawnego (odbiorca faktury) nie posiada we wcześniejszym postępowaniu kontrolnym praw związanych ze statusem strony i nie może w związku z tym wykonać prawa do [wniesienia środka zaskarżenia] w ramach postępowania kontrolnego, którego ustalenia powinny zostać wzięte pod uwagę z urzędu przez organ podatkowy w postępowaniu kontrolnym dotyczącym obowiązku podatkowego drugiej strony i mogą zostać przyjęte przeciwko temu podmiotowi, biorąc pod uwagę to, że organ podatkowy nie udostępnia drugiej stronie akt odnośnej kontroli przeprowadzonej wobec pierwszej strony stosunku prawnego (wystawcy faktur w postępowaniu głównym), w szczególności dokumentów uzasadniających te ustalenia, protokołów ani decyzji administracyjnych, a jedynie przedstawia stronie ich część w postaci streszczenia, przez co organ podatkowy umożliwia drugiej stronie zapoznanie się z aktami sprawy w sposób jedynie pośredni, po dokonaniu przez niego wyboru materiałów według kryteriów przyjętych przez ów organ, nad którymi ów drugi podatnik nie ma żadnej kontroli?
- 3) Czy przepisy dyrektywy VAT oraz w odniesieniu do nich podstawową zasadę poszanowania prawa do obrony oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie praktyce organów krajowych, zgodnie z którą ustalenia dokonane w ramach kontroli stron stosunku umownego, którego dotyczy obowiązek podatkowy, przez organ podatkowy w wyniku postępowania przeprowadzonego wobec wystawcy faktur, obejmujące ustalenie, że rzeczony wystawca uczestniczył w czynnym oszustwie podatkowym, powinny zostać uwzględnione z urzędu przez organ podatkowy w toku kontroli odbiorcy faktur, gdy rzeczony odbiorca faktur nie posiada w postępowaniu kontrolnym wobec wystawcy praw związanych ze statusem strony i nie może w związku z tym wykonać prawa do [wniesienia środka zaskarżenia] w ramach postępowania kontrolnego, którego ustalenia powinny zostać wzięte pod uwagę z urzędu przez organ podatkowy w postępowaniu kontrolnym dotyczącym jego obowiązku podatkowego i mogą zostać przyjęte przeciwko temu podmiotowi, biorąc pod uwagę to, że [organ podatkowy] nie udostępnia adresatowi akt odnośnej kontroli przeprowadzonej wobec wystawcy, w szczególności dokumentów uzasadniających te ustalenia, protokołów ani decyzji administracyjnych, a jedynie przedstawia stronie tylko ich część w postaci podsumowania, przez co organ podatkowy umożliwia drugiej stronie zapoznanie się z aktami sprawy w sposób jedynie pośredni, po dokonaniu przez niego wyboru materiałów według kryteriów przyjętych przez ów organ, nad którymi ów drugi podatnik nie ma żadnej kontroli?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim (Polska) w dniu 19 marca 2018 r. – postępowanie karne przeciwko B.S.

(Sprawa C-195/18)

(2018/C 221/08)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim

Strony w postępowaniu głównym

B.S.

Prokuratura Okręgowa w Piotrkowie Trybunalskim

Łódzki Urząd Celno-Skarbowy w Łodzi

Urząd Celno-Skarbowy w Piotrkowie Trybunalskim

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych⁽¹⁾ w związku z załącznikiem nr 1 do rozporządzenia Rady (EWG) 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że piwem otrzymywanym ze słodu według kodu CN 2203 nomenklatury scalonej może być wyrób, w przypadku którego do wyprodukowania brzożki nastawnej użyto ekstraktu słodowego, syropu glukozowego, kwasu cytrynowego i wody, także wówczas, gdy udział składników niesłodowych w brzożce jest przeważający w stosunku do składników słodowych i syrop glukozowy dodano do nastawu brzożki przed procesem fermentacji brzożki oraz jakimi kryteriami należy kierować się określając proporcje udziału w brzożce nastawnej składników słodowych i niesłodowych, aby kwalifikować uzyskany produkt jako piwo według kodu CN 2203?”

⁽¹⁾ Dz.U. L 316, s. 21; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 09 Tom 001 P. 206 – 212

⁽²⁾ Dz.U. L 256, s. 1; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 02 Tom 002 P. 382 – 386

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen (Niemcy) w dniu 27 marca 2018 r. – ML

(Sprawa C-220/18)

(2018/C 221/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen

Strony w postępowaniu głównym

Ściągany: ML

Pytania prejudycjalne

1. Jakie znaczenie w ramach wykładni wyżej wskazanych przepisów⁽¹⁾ ma istnienie w wydającym nakaz państwie członkowskim możliwości ochrony prawnej dla osób pozbawionych wolności w odniesieniu do warunków pozbawienia wolności?
  - a) Czy jeżeli wykonujące nakaz organy sądowe posiadają dowody istnienia nieprawidłowości, systemowych lub ogólnych, dotyczących niektórych grup osób, czy też niektórych ośrodków penitencjarnych w odniesieniu do warunków pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim, należy, biorąc pod uwagę wyżej wskazane przepisy, już wtedy wykluczyć stanowiące przeszkodę dopuszczalności wydania rzeczywiste niebezpieczeństwo nieludzkiego lub poniżającego traktowania ściganego w przypadku jego wydania, jeżeli zostaną stworzone takie możliwości ochrony prawnej, bez konieczności dalszego sprawdzenia konkretnych warunków pozbawienia wolności?
  - b) Czy ma znaczenie, że w odniesieniu do takich możliwości ochrony prawnej Europejski Trybunał Praw Człowieka nie widział przesłanek przemawiających za tym, że nie dają one osobom pozbawionym wolności realnych perspektyw poprawy nieodpowiednich warunków pozbawienia wolności?
2. W razie gdy na podstawie odpowiedzi na pierwsze pytanie prejudycjalne istnienie takich możliwości ochrony prawnej dla osób pozbawionych wolności bez dalszego sprawdzenia konkretnych warunków pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim przez wykonujące nakaz organy sądowe nie jest odpowiednie do wykluczenia rzeczywistego niebezpieczeństwa nieludzkiego lub poniżającego traktowania ściganego:
  - a) Czy wyżej wskazane przepisy należy interpretować w ten sposób, że sprawdzenie warunków pozbawienia wolności w wydającym nakaz państwie członkowskim przez wykonujące nakaz organy sądowe należy rozciągnąć na wszelkie ośrodki penitencjarne lub inne zakłady karne, w których ścigany mógłby ewentualnie zostać umieszczony? Czy dotyczy to również pozbawienia wolności dokonanego tylko tymczasowo lub dla celów przejściowych w określonych ośrodkach penitencjarnych? Lub czy sprawdzenie może się ograniczyć do tego ośrodka penitencjarnego, w którym według informacji organów wydającego nakaz państwa członkowskiego ścigany prawdopodobnie zostanie umieszczony na większość czasu?

- b) Czy w tym celu każdorazowo konieczne jest kompleksowe sprawdzenie danych warunków pozbawienia wolności, które obejmuje zarówno ustalenie powierzchni osobistej przestrzeni na osadzonego, jak i inne warunki pozbawienia wolności? Czy oceny tak ustalonych warunków pozbawienia wolności należy dokonywać na podstawie orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wynikającego z orzeczenia w sprawie Muršić przeciwko Chorwacji (wyrok z dnia 30 października 2016 r., nr 7334/13)?
3. W razie gdy również na podstawie odpowiedzi na drugie pytanie prejudycjalne należy uznać, że obowiązek sprawdzenia przez wykonujące nakaz organy sądowe rozciąga się na wszelkie wchodzące w rachubę ośrodki penitencjarne:
- a) Czy sprawdzenie warunków pozbawienia wolności w każdym pojedynczym, wchodzącym w rachubę ośrodka penitencjarnym przez wykonujące nakaz organy sądowe może stać się zbędne wskutek tego, że wydające nakaz państwo członkowskie udzieli ogólnego zapewnienia, że ścigany nie będzie narażony na niebezpieczeństwo nieludzkiego lub poniżającego traktowania?
- b) Lub czy zamiast sprawdzenia warunków pozbawienia wolności w każdym pojedynczym, wchodzącym w rachubę ośrodka penitencjarnym decyzja wykonujących nakaz organów sądowych o dopuszczalności wydania może zostać uzależniona od warunku, że ścigany nie będzie narażony na takie traktowanie?
4. W razie gdy również na podstawie odpowiedzi na trzecie pytanie prejudycjalne udzielenie zapewnień oraz określenie warunków nie jest odpowiednie, by sprawić, że sprawdzenie warunków pozbawienia wolności w każdym pojedynczym, wchodzącym w rachubę ośrodka penitencjarnym w wydającym nakaz państwie członkowskim przez wykonujące nakaz organy sądowe stanie się zbędne:
- a) Czy również wówczas należy rozszerzyć obowiązek sprawdzenia przez wykonujące nakaz organy sądowe na warunki pozbawienia wolności we wszystkich wchodzących w rachubę ośrodkach penitencjarnych, gdy organy sądowe wydające nakaz państwa członkowskiego informują, że czas trwania pozbawienia tam wolności ściganego nie przekroczy okresu trzech tygodni, jednak z zastrzeżeniem zaistnienia okoliczności stojących temu na przeszkodzie?
- b) Czy to obowiązuje również wtedy, gdy wykonujące nakaz organy sądowe nie są w stanie określić, czy owe informacje zostały udzielone przez wydający nakaz organ sądowy, czy też pochodzą od centralnych organów wydającego nakaz państwa członkowskiego, które działały na prośbę o wsparcie wydającego nakaz organu sądowego?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).
Decyzja ramowa Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. zmieniająca decyzje ramowe 2002/584/WSiSW, 2005/214/WSiSW, 2006/783/WSiSW, 2008/909/WSiSW oraz 2008/947/WSiSW i tym samym wzmacniająca prawa procesowe osób oraz ułatwiająca stosowanie zasady wzajemnego uznawania do orzeczeń wydanych pod nieobecność danej osoby na rozprawie (Dz.U. 2009, L 81, s. 24).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 28 marca 2018 r. – VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft./ Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

(Sprawa C-222/18)

(2018/C 221/10)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VIPA Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.

Strona przeciwna: Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 lit. k) i art. 11 ust. 1 dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie stosowania praw pacjentów w transgranicznej opiece zdrowotnej⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że sprzeczne z zasadą wzajemnego uznawania recept i ze swobodnym przepływem usług, a w związku z tym niezgodne z nimi, jest uregulowanie krajowe, które wyróżnia dwie kategorie recept i zezwala tylko w odniesieniu do jednej z nich na wydanie produktów leczniczych lekarzowi, który wykonuje swoją działalność w zakresie opieki zdrowotnej w innym państwie niż owo państwo członkowskie?

⁽¹⁾ Dz.U. L 88, s. 45.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Oldenburg (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2018 r. – Postępowanie w sprawie wykroczenia przeciwko NK

(Sprawa C-231/18)

(2018/C 221/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Oldenburg

Strony w postępowaniu głównym

Uczestnik postępowania: NK

Inni uczestnicy postępowania: Staatsanwaltschaft Oldenburg, Staatliches Gewerbeaufsichtsamt Oldenburg

Pytania prejudycjalne

1) Czy podmiot prowadzący działalność w zakresie hurtowego handlu bydłem, który nabywa żywe zwierzęta od hodowcy i transportuje je do ubojni na odległości do 100 km, gdzie sprzedaje te zwierzęta, może powołać się na wyłączenie przewidziane w art. 13 ust. 1 lit. p) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego⁽¹⁾ – „pojazdami wykorzystywanymi do przewozu żywych zwierząt z gospodarstw na miejscowe targowiska i z powrotem lub z targowisk do miejscowych rzeźni w promieniu do 100 km”, ponieważ w przypadku nabycia od hodowcy chodzi o „targowisko” w rozumieniu tego przepisu albo czy samo przedsiębiorstwo handlu bydłem należy postrzegać jako „targowisko”?

W wypadku, gdy chodzi o „targowisko” w rozumieniu tego przepisu:

2) Czy podmiot prowadzący działalność w zakresie hurtowego handlu bydłem, który nabywa żywe zwierzęta od hodowcy i transportuje je do ubojni na odległości do 100 km, gdzie sprzedaje te zwierzęta, przy odpowiednim zastosowaniu wymienionej normy może powołać się na ten wyjątek?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, Dz.U. 2006 L 102, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil de Madrid (Hiszpania) w dniu 11 kwietnia 2018 r. – Sociedad Estatal Correos y Telégrafos, S.A. / Asendia Spain, S.L.U.

(Sprawa C-259/18)

(2018/C 221/12)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de lo Mercantil de Madrid

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sociedad Estatal Correos y Telégrafos, S.A.

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Asendia Spain, S.L.U.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 i art. 8 dyrektywy 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (dyrektywy pocztowej) ⁽¹⁾, w brzmieniu nadanym przez dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. ⁽²⁾, sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, zgodnie z którym gwarancja udzielona operatorowi wyznaczonemu do świadczenia powszechnej usługi pocztowej polega na tym, że jest on jedynym podmiotem upoważnionym do dystrybucji innych znaków opłat za przesyłkę niż znaczki pocztowe?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie poprzedzające, czy zgodne z uregulowaniem pocztowym Unii Europejskiej jest wymaganie od prywatnych operatorów pocztowych posiadania fizycznych dostępnych powszechnie placówek w celu dystrybucji i sprzedaży znaków opłat za przesyłkę, innych niż znaczki pocztowe?

⁽¹⁾ Dz. U. 1998 r., L 15, s. 14.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniająca dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty (Dz.U. 2008 r., L 52, s. 3).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 20 kwietnia 2018 r. – Verein für Konsumenteninformation / TVP Treuhand- und Verwaltungsgesellschaft für Publikumsfonds mbH & Co KG

(Sprawa C-272/18)

(2018/C 221/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Verein für Konsumenteninformation

Strona pozwana: TVP Treuhand- und Verwaltungsgesellschaft für Publikumsfonds mbH & Co KG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przewidziany w art. 1 ust. 2 lit. e) Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych z dnia 19 czerwca 1980 r. („konwencji rzymskiej”) oraz w art. 1 ust. 2 lit. f) Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych („rozporządzenia Rzym I”) ⁽¹⁾ wyłączenie z zakresu zastosowania obejmuje również porozumienia między powierzającym i powiernikiem, który posiada udział w spółce komandytowej na rzecz powierzającego, w szczególności w przypadku gdy istnieje wzajemne powiązanie między umową spółki a umową powierniczą?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich („dyrektywy w sprawie nieuczciwych warunków”) ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że klauzula znajdująca się w umowie powierniczej zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, dotycząca zarządzania udziałem w spółce komandytowej, która nie była indywidualnie negocjowana, a zgodnie z którą umowa podlega prawu państwa członkowskiego, w którym spółka komandytowa ma siedzibę, jest nieuczciwa, jeżeli jedynym celem umowy powierniczej jest zarządzanie udziałem w spółce komandytowej, a powierzającemu przypadają prawa i obowiązki bezpośredniego współnika?

- 3) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie:

Czy odpowiedź na powyższe pytanie ulegnie zmianie, jeżeli przedsiębiorca nie musi udać się do państwa konsumenta w celu realizacji świadczeń, do których jest zobowiązany, lecz jest zobowiązany do wypłat z zysku i innych korzyści majątkowych z tytułu udziału w spółce i do przekazywania konsumentowi informacji na temat przebiegu działalności gospodarczej związanej z tym udziałem? Czy ma przy tym znaczenie, który z aktów prawnych, rozporządzenie Rzym I czy konwencja rzymska, ma zastosowanie?

- 4) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie:

Czy odpowiedź nie zmieni się, jeśli ponadto wniosek konsumenta o przystąpienie został podpisany w kraju jego miejsca pobytu, przedsiębiorca udziela informacji o udziale również przez Internet, a w kraju konsumenta został utworzony rachunek płatniczy, na który konsument musi wpłacić kwotę należną za udział, mimo że przedsiębiorca nie jest uprawniony do dysponowania danym rachunkiem bankowym? Czy ma przy tym znaczenie, który z aktów prawnych, rozporządzenie Rzym I czy konwencja rzymska, ma zastosowanie?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 177, s. 6.

⁽²⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nejvyšší správní soud (Republika Czeska) w dniu 23 kwietnia 2018 r. – Milan Vinš / Odvolací finanční ředitelství

(Sprawa C-275/18)

(2018/C 221/14)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Nejvyšší správní soud

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Milan Vinš

Strona przeciwna: Odvolací finanční ředitelství

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dopuszczalne jest uzależnienie prawa do zwolnienia z podatku od wartości dodanej przy eksporcie towarów [art. 146 dyrektywy 2006/112/WE ⁽¹⁾ Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „dyrektywą”)] od tego, że towary zostaną najpierw objęte określoną procedurą celną [§ 66 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustawy nr 235/2004 o podatku od wartości dodanej)]?
- 2) Czy taki przepis prawa krajowego znajduje wystarczające uzasadnienie w treści art. 131 dyrektywy, jako warunek ustanowiony celem zapobieżenia uchylaniu się od opodatkowania, unikania opodatkowania i nadużywania systemu podatkowego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-304/18)

(2018/C 221/15)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: Z. Malůšková, M. Owsiany-Hornung, F. Tomat, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że odmawiając udostępnienia tradycyjnych zasobów własnych w wysokości 2 120 309,50 EUR w odniesieniu do powiadomienia o nieściągalności IT(07)08-917, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej zgodnie z art. 8 decyzji Rady 94/728/WE Euratom ⁽¹⁾, art. 8 decyzji Rady 2000/597/WE Euratom ⁽²⁾, art. 8 decyzji Rady 2007/436/WE Euratom ⁽³⁾ i art. 8 decyzji Rady 2014/335/UE ⁽⁴⁾, a także art. 6, 10, 11 i 17 rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1552/1989 ⁽⁵⁾, art. 6, 10, 11 i 17 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 ⁽⁶⁾ oraz art. 6, 10, 12 i 13 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 609/2014 ⁽⁷⁾;
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Z posiadanych przez Komisję danych, które oparte są na powiadomieniach i informacjach dostarczonych przez Republikę Włoską w toku postępowania poprzedzającego wniesienie skargi, wynika, że w ramach zwalczania nadużyć finansowych mającego na celu walkę z nielegalnym handlem wyrobami tytoniowymi produkowanymi zagranicą, w 1997 r., władze włoskie stwierdziły istnienie przedmiotowego długu celnego, zaksięgowały go na oddzielnych rachunkach, a następnie powiadomiły dłużnika o należnym ciele. Ponieważ przedmiotowy dług celny został zaksięgowany na odrębnym rachunku (rachunek B), i nie został zakwestionowany, władze włoskie powinny były niezwłocznie przystąpić do jego poboru, czego nie uczyniły. Z rozpoczęciem postępowania windykacyjnego władze włoskie czekały na zakończenie postępowań karnych wszczętych w stosunku do dłużników, które to postępowania zakończyły się dopiero około sześciu lat po powstaniu i stwierdzeniu istnienia długu.

Cła stanowią zasoby własne Unii, które powinny zostać pobrane przez państwa członkowskie i przekazane do dyspozycji Komisji. Obowiązek państw członkowskich polegający na przedstawieniu rachunku należności Unii z tytułu zasobów własnych powstaje w chwili, kiedy zostaną spełnione wymogi przewidziane w przepisach celnych (ustalenie kwoty cel wynikających ze zobowiązania celnego i tożsamości podatnika).

Rozporządzenie w sprawie udostępniania przewiduje ponadto, że państwa członkowskie mają obowiązek podjąć wszystkie wymagane środki, aby kwota odpowiadająca ustalonym należnościom została udostępniona Komisji. Państwa członkowskie są zwolnione z obowiązku udostępniania Komisji kwot odpowiadających ustalonym należnościom jedynie, jeżeli okażą się one nieściągalne z powodu siły wyższej lub kiedy ich ściągnięcie okaże się definitywnie niemożliwe z przyczyn powstałych bez ich winy. Jeżeli państwo członkowskie uchyli się od udostępnienia Komisji kwot ustalonych zasobów własnych pomimo niespełnienia żadnej z przesłanek przewidzianych w rozporządzeniu, uchybia ono zobowiązaniom ciążącym na nim za mocy prawa Unii Europejskiej. Każde opóźnienie w udostępnieniu zasobów własnych rodzi ponadto po stronie danego państwa członkowskiego obowiązek zapłaty odsetek za zwłokę za cały okres opóźnienia.

Zważywszy, że władze włoskie opóźniły zasadniczo o sześć lat rozpoczęcie przedmiotowego postępowania windykacyjnego i że opóźnienie to nastąpiło wyłącznie z winy władz włoskich, Republika Włoska nie może twierdzić, że podjęła wszystkie wymagane środki, aby kwoty odpowiadające ustalonym należnościom zostały udostępnione Komisji. Władze włoskie stale odmawiały udostępnienia Komisji ustalonej kwoty.

Komisja uważa więc, że w niniejszym przypadku Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 8 decyzji w sprawie zasobów własnych, a także art. 6, 10, 11 i 17 (obecnie art. 6, 10, 12 i 13) rozporządzenia w sprawie udostępniania.

-
- ⁽¹⁾ 94/728/WE, Euratom: Decyzja Rady z dnia 31 października 1994 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 293, s. 9).
- ⁽²⁾ 2000/597/WE, Euratom: Decyzja Rady z dnia 29 września 2000 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 253, s. 42).
- ⁽³⁾ 2007/436/WE, Euratom: Decyzja Rady z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 163, s. 17).
- ⁽⁴⁾ 2014/335/UE, Euratom: Decyzja Rady z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 168, s. 105).
- ⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 29 maja 1989 r., w sprawie stosowania decyzji 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnoty (Dz.U. L 155, s. 1).
- ⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. w sprawie stosowania decyzji 94/728/CE, Euratom, w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnoty (Dz.U. L 130, s. 1).
- ⁽⁷⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (wersja przekształcona) (Dz.U. L 168, s. 39).
-

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – Distillerie Bonollo i in. / Rada

(Sprawa T-431/12) ⁽¹⁾

{Dumping — Przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chin — Zmiana ostatecznego cła antydumpingowego — Częściowy przegląd okresowy — Skarga o stwierdzenie nieważności — Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Ustalenie wartości normalnej — Wartość normalna konstruowana — Zmiana metody — Traktowanie indywidualne — Artykuł 2 ust. 7 lit. a) oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 [obecnie art. 2 ust. 7 lit. a) oraz art. 11 ust. 9 rozporządzenia (UE) 2016/1036] — Dostosowanie w czasie skutków stwierdzenia nieważności}

(2018/C 221/16)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Distillerie Bonollo SpA (Formigine, Włochy), Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA (Borgoricco, Włochy), Distillerie Mazzari SpA (Sant'Agata sul Santerno, Włochy), Caviro Distillerie Srl (Faenza, Włochy) oraz Comercial Química Sarasa, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: R. MacLean, solicitor oraz A. Bochon, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: S. Boelaert oraz B. Driessen, pełnomocnicy, wspierani początkowo przez adwokata G. Berrischa oraz N. Chesaites, barrister, następnie przez G. Berrischa oraz w końcu przez adwokata N. Tuominen)

Interwenienci popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo M. França oraz A. Stobiecka-Kuik, następnie M. França oraz J.F. Brakeland, pełnomocnicy) oraz Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd (Changzhou, Chiny) (przedstawiciele: E. Vermulst, S. Van Cutsem, F. Graafsma oraz J. Cornelis, adwokaci)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 626/2012 z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 349/2012 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2012, L 182, s. 1).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 626/2012 z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie zmiany rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 349/2012 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz kwasu winowego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej.
- 2) Cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem wykonawczym nr 626/2012 zostaje utrzymane w odniesieniu do produktów Ninghai Organic Chemical Factory do czasu przyjęcia przez Komisję Europejską i Radę Unii Europejskiej środków, które zapewnią wykonanie niniejszego wyroku.
- 3) Rada pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Distillerie Bonollo SpA, Industria Chimica Valenzana (ICV) SpA, Distillerie Mazzari SpA, Caviro Distillerie Srl oraz Comercial Química Sarasa, SL.

- 4) Komisja pokrywa własne koszty.
- 5) Changmao Biochemical Engineering Co. Ltd pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 366 z 24.11.2012.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – El Corte Inglés / EUIPO – WE Brand (EW)

(Sprawa T-241/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego EW — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy WE — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 221/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J.L. Rivas Zurdo)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: D. Botis i J. Ivanauskas, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: WE Brand Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci R. van Oerle i L. Bekke)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 11 lutego 2016 r. (sprawa R 426/2015-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między WE Brand a El Corte Inglés.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 11 lutego 2016 r. (sprawa R 426/2015-2).
- 2) EUIPO i WE Brand Sàrl pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez El Corte Inglés, SA.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016.

Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – HK / Komisja

(Sprawa T-574/16) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytury i renty — Renta rodzinna — Warunki przyznania — Warunek stażu małżeńskiego — Związek partnerski niebędący małżeństwem — Artykuł 17 akapit pierwszy załącznika VIII do regulaminu pracowniczego)

(2018/C 221/18)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: HK (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Tymen)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Gattinara i F. Simonetti, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: początkowo M. Bauer i M. Veiga, następnie M. Bauer i R. Meyer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 270 TFUE zmierzający, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności odmownej decyzji Komisji w sprawie przyznania skarżącemu renty rodzinnej, oraz w razie potrzeby decyzji Komisji oddalającej zażalenie skarżącego, a po drugie, uzyskania naprawienia szkody majątkowej i krzywdy.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) HK zostaje obciążony kosztami postępowania.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 59 z 15.2.2016 (sprawa początkowo zarejestrowana przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej pod nr F-151/15, przekazana do Sądu Unii Europejskiej w dniu 1.9.2016).

Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – Malta / Komisja

(Sprawa T-653/16) ⁽¹⁾

[Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty będące w posiadaniu Komisji — Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego — Dokumenty wymieniane w ramach systemu kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa — Artykuł 113 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 — Publiczny dostęp w następstwie wniosku złożonego przez organizację pozarządową — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność — Obowiązek uzasadnienia — Lojalna współpraca — Wybór podstawy prawnej]

(2018/C 221/19)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Republika Malty (przedstawiciel: A. Buhagiar, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Baquero Cruz i F. Clotuche-Duvieusart, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Komisji z dnia 13 lipca 2016 r. w sprawie wniosku potwierdzającego Greenpeace’u o udzielenie dostępu do dokumentów dotyczących rzekomo niezgodnej z prawem wysyłki żywego tuńczyka błękitnopłetwego z Tunezji na farmę hodowli tuńczyka położoną na Malcie w zakresie, w jakim w decyzji tej udzielono Greenpeace’owi dostępu do dokumentów pochodzących od władz maltańskich.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji sekretarza generalnego Komisji Europejskiej z dnia 13 lipca 2016 r. w sprawie wniosku potwierdzającego Greenpeace’u o udzielenie dostępu do dokumentów dotyczących rzekomo niezgodnej z prawem wysyłki żywego tuńczyka błękitnopłetwego z Tunezji na Malte w zakresie, w jakim udzielono w niej Greenpeace’owi dostępu do dokumentów wyliczonych w załączniku B do tej decyzji pod numerami 112–230.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty, w tym koszty związane z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 428 z 21.11.2016.

Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – Gall Pharma / EUIPO – Pfizer (Styriagra)

(Sprawa T-662/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Styriagra — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy VIAGRA — Czerpanie nienależnej korzyści z charakteru odróżniającego lub z renomy wcześniejszego znaku towarowego — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 221/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Gall Pharma GmbH (Judenburg, Austria) (przedstawiciele: początkowo adwokaci D. Reichelt i L. Figura, następnie adwokat T. Schafft)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelktualnej (przedstawiciele: D. Gája i D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Pfizer Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard i J. Fuhrmann)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 czerwca 2016 r. (sprawa R 724/2015-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Pfizer a Gall Pharma.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Gall Pharma GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 441 z 28.11.2016.

Wyrok Sądu z dnia 8 maja 2018 r. – Luxottica Group / EUIPO – Chen (BeyBeni)

(Sprawa T-721/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego BeyBeni — Wcześniejszy graficzny krajowy znak towarowy Ray-Ban — Względna podstawa odmowy rejestracji — Naruszenie renomy — Artykuł 8 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 5 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 221/21)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Luxottica Group SpA (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci E. Ochoa Santamaría i I. Aparicio Martínez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO był również: Xian Chen (Wenzhou, Chiny)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 czerwca 2016 r. (sprawa R 675/2015-5) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Luxottica Group a X. Chenem.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Piątej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 8 czerwca 2016 r. (sprawa R 675/2015-5) dotyczącej postępowania w sprawie sprzeciwu między Luxottica Group a X. Chenem.
- 2) EUIPO zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 454 z 5.12.2016.

Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – J-M.-E.V. e hijos / EUIPO – Masi (MASSI)

(Sprawa T-2/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego MASSI — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy MASI — Artykuł 56 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 63 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Powaga rzeczy osądzonej — Artykuł 53 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 [obecnie art. 60 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 2 lit. c) rozporządzenia 2017/1001] — Powszechnie znany znak towarowy w rozumieniu art. 6 bis konwencji paryskiej}

(2018/C 221/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: J-M.-E.V. e hijos, SRL (Granollers, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci M. Ceballos Rodríguez i J. Güell Serra)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: S. Palmero Cabezas et D. Walicka, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO był również, interwenient przed Sądem: Alberto Masi (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci C. Ceriani, S. Giudici i A. Ferreri)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 października 2016 r. (sprawa R 793/2015-1) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy A. Masim a J-M.-E.V. e hijos.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 4 października 2016 r. (R 793/2015-1).

- 2) EUIPO pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez J-M.-E.V. e hijos, SRL.
- 3) Alberto Masi pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 63 z 27.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – Skyleader/EUIPO – Sky International (SKYLEADER)
(Sprawa T-34/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku — Graficzny unijny znak towarowy SKYLEADER — Nieuwzględnienie dowodów przedstawionych przed wydziałem unieważnień — Artykuł 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 95 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Artykuł 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Zasada 40 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2868/95 [obecnie art. 19 ust 1. rozporządzenia delegowanego (UE) 2017/1430]}

(2018/C 221/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Skyleader a.s. (Uście nad Łabą, Republika Czeska) (przedstawiciel: adwokat K. Malmstedt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Sky International AG (Zoug, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat J. Barry)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 listopada 2016 r. (sprawa R 805/2016-4), dotyczącą postępowania w sprawie stwierdzenia wygaśnięcia prawa do znaku między Sky International a Skyleader.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Skyleader a.s zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym niezbędnymi kosztami poniesionymi przez Sky International AG w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO).

⁽¹⁾ Dz.U. C 78 z 13.3.2017.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – Bernard Krone Holding/EUIPO (Mega Liner)(Sprawa T-187/17) ⁽¹⁾

Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Mega Liner — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) nr 2017/1001] — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 ust. 1 rozporządzenia nr 2017/1001)

(2018/C 221/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bernard Krone Holding SE & Co. KG (Spelle, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Weeg i K. Lüken)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Fischer i W. Schramek, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 stycznia 2017 r. (sprawa R 442/2016-1) dotyczącą rejestracji słownego znaku towarowego Mega Liner jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność pkt 2 sentencji decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 9 stycznia 2017 r. (sprawa R 442/2016-1).
- 2) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Bernard Krone Holding SE & Co. KG w postępowaniu przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 22.5.2017.

Wyrok Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – Bernard Krone Holding/EUIPO (Coil Liner)(Sprawa T-188/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Coil Liner — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Brak charakteru odróżniającego — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 zdanie pierwsze rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 94 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 221/25)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bernard Krone Holding SE & Co. KG (Spelle, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Weeg i K. Lüken)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: M. Fischer i W. Schramek, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 stycznia 2017 r. (sprawa R 443/2016 –1), dotyczącą zgłoszenia do rejestracji słownego znaku towarowego Coil Liner jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność punktu 2 sentencji decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 9 stycznia 2017 r. (sprawa R 443/2016 –1).
- 2) EUIPO pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Bernard Krone Holding SE & Co. KG w postępowaniu przed Sądem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 22.5.2017.

Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – CeramTec / EUIPO – C5 Medical Werks (Kształt części do protezy biodrowej i in.)

(Sprawy połączone T-193/17, T-194/17 i T-195/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Trójwymiarowy unijny znak towarowy — Kształt części do protezy biodrowej — Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający część do protezy biodrowej — Unijny znak towarowy utworzony z odcienia koloru różowego — Wycofanie wniosków o unieważnienie prawa do znaku i umorzenie postępowań w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Odwołanie właściciela znaku towarowego mające na celu uchylene decyzji o umorzeniu — Niedopuszczalność odwołania do izby odwoławczej — Artykuł 59 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 67 rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 221/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CeramTec GmbH (Plochingen, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci A. Renck i E. Nicolás Gómez, a następnie A. Renck)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: C5 Medical Werks (Grand Junction, Kolorado, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat S. Naumann)

Przedmiot

Skargi na decyzje Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 lutego 2017 r. (sprawy R 929/2016-4, R 928/2016-4 i R 930/2016-4) dotyczące postępowań w sprawie unieważnienia prawa do znaku między C5 Medical Werks a CeramTec.

Sentencja

- 1) Skargi zostają oddalone.

- 2) CeramTec GmbH pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) i C5 Medical Werks.

⁽¹⁾ Dz.U. C 161 z 22.5.2017.

Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – SB / EUIPO

(Sprawa T-200/17) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Personel tymczasowy — Umowa na czas określony — Decyzja o nieprzedłużeniu — Zarzut niezgodności z prawem — Obowiązek uzasadnienia — Obowiązek staranności — Dyskryminacja ze względu na wiek)

(2018/C 221/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SB (przedstawiciel: adwokat S. Pappas)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: K. Tóth i A. Lukošūtė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 270 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji odmownej dyrektora wykonawczego EUIPO z dnia 2 czerwca 2016 r. w sprawie przedłużenia po raz drugi ze skarżącą umowy zatrudnienia oraz decyzji dyrektora wykonawczego EUIPO z dnia 19 grudnia 2016 r. oddalającej zażalenie skarżącej.

Sentencja

1) Skarga zostaje oddalona.

2) SB zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 178 z 6.6.2017.

Wyrok Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – Raise Conseil / EUIPO – Raizers (RAISE)

(Sprawa T-463/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny unijny znak towarowy RAISE — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter odróżniający — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Charakter odróżniający uzyskany w następstwie używania — Artykuł 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 7 ust. 3 rozporządzenia 2017/1001) — Artykuł 52 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 59 ust. 1 i 2 rozporządzenia 2017/1001)}

(2018/C 221/28)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Raise Conseil (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci F. Fajgenbaum i T. Lachacinski)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO była również, interwenient przed Sądem: Raizers (Paryż) (przedstawiciel: adwokat E. Fortunet)

Przedmiot

Skarga na decyzję Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 24 maja 2017 r. (sprawa R 1606/2016-5) dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku pomiędzy Raizers a Raise Conseil.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Raise Conseil zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 330 z 2.10.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 19 kwietnia 2018 r. – Allergopharma / Komisja

(Sprawa T-354/15) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy przewidujący przyznanie zwolnienia z obowiązkowych rabatów na określone produkty farmaceutyczne — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny z rynkiem wewnętrznym — Brak indywidualnego oddziaływania — Akt wymagający przyjęcia środków wykonawczych)

(2018/C 221/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Allergopharma Allergopharma GmbH & Co. KG (Reinbek, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci T. Müller-Ibold, i F.-C. Laprévotte)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Bencard Allergie GmbH (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Fiegler)

Przedmiot

Przedstawione na podstawie art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji (UE) 2015/1300 z dnia 27 marca 2015 r. w sprawie pomocy państwa wdrożonej przez Niemcy na rzecz niemieckich przedsiębiorstw farmaceutycznych znajdujących się w trudnej sytuacji finansowej w postaci zwolnienia z obowiązkowych rabatów SA.34881 (2013/C) (ex 2013/NN) (ex 2012/CP) (Dz.U. 2015, L 199, s. 27)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Allergopharma GmbH & Co. KG pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską..

3) Bencard Allergie GmbH pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 328 z 5.10.2015.

Postanowienie Sądu z dnia 23 kwietnia 2018 r. – Winkler/Komisja

(Sprawa T-916/16) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Przeniesienie krajowych uprawnień emerytalnych — Propozycja doliczenia lat uprawniających do emerytury — Akt niepodlegający zaskarżeniu — Akt niewywołujący niekorzystnych skutków — Oczywista niedopuszczalność)

(2018/C 221/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Bernd Winkler (Grange, Irlandia) (przedstawiciel: adwokat A. Kässens)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Bohr i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE po pierwsze, o stwierdzenie nieważności pisma Komisji z dnia 20 kwietnia 2016 r. dotyczącego propozycji doliczenia lat uprawniających do emerytury, które należy uwzględnić w systemie emerytalnym instytucji Unii Europejskiej w następstwie wniosku o przeniesienie uprawnień emerytalnych nabytych przez skarżącego przed rozpoczęciem służby na rzecz Unii, a po drugie, o uzyskanie odszkodowania za szkodę, którą skarżący rzekomo poniósł w wyniku niezgodnych z prawem działań popełnionych przez Komisję przy rozpatrywaniu wspomnianego wniosku o przeniesienie uprawnień.

Sentencja

1) Skarga zostaje odrzucona.

2) Bernd Winkler zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 13.2.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – Siberian Vodka / EUIPO – Schwarze und Schlichte (DIAMOND ICE)

(Sprawa T-234/17) ⁽¹⁾

[Znak towarowy Unii Europejskiej — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską — Słowny znak towarowy DIAMOND ICE — Wcześniejszy słowny unijny znak towarowy DIAMOND CUT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Skarga prawnie oczywiście bezzasadna]

(2018/C 221/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Siberian Vodka AG (Herisau, Szwajcaria) (przedstawiciel: O. Bischof, avocat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą EUIPO był również interwenient przed Sądem: Schwarze und Schlichte Markenvertrieb GmbH & Co. KG (Oelde, Niemcy) (przedstawiciel: A. Zafar, avocat)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 lutego 2017 r. (sprawa R 1171/2016-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Schwarze und Schlichte Markenvertrieb a Siberian Vodka.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Siberian Vodka AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 19.6.2017.

Postanowienie Sądu z dnia 18 kwietnia 2018 r. – Iordăchescu i in. / Parlament i in.

(Sprawa T-298/17) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2014/40/UE — Zbliżanie ustawodawstw — Produkcja, prezentowanie i sprzedaż wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów — Termin do wniesienia skargi — Przekroczenie terminu — Żądanie odszkodowawcze — Pismo wszczynające postępowanie — Uchybienie wymogom formalnym — Niedopuszczalność — Brak właściwości)

(2018/C 221/32)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Adrian Iordăchescu (Bukareszt, Rumunia), Florina Iordăchescu (Bukareszt), Mihaela Iordăchescu (Bukareszt) i Cristinel Iordăchescu (Bukareszt) (przedstawiciel: adwokat A. Cuculis)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: L. Visaggio i C. Ionescu Dima, pełnomocnicy), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Karlsson i O. Segnana, pełnomocnicy) i Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Stancu i J. Tomkin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Po pierwsze, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności częściowej nieważności dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1), a, po drugie, przedstawione na podstawie art. 268 TFUE żądanie naprawienia domniemanej szkody, którą skarżący ponieśli według swoich twierdzeń.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.

2) *Adrian Iordăchescu, Florina Iordăchescu i Mihaela Iordăchescu oraz Cristinel Iordăchescu zostają obciążeni kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 256 z 7.8.2017.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 3 maja 2018 r. – VQ / EBC

(Sprawa T-203/18 R)

(Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Polityka gospodarcza i pieniężna — Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi — Zadania powierzone EBC na mocy rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 — Uprawnienia EBC — Szczególne uprawnienia nadzorcze — Sankcje administracyjne — Publikacja — Wniosek o zawieszenie wykonania — Brak pilnego charakteru)

(2018/C 221/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VQ (przedstawiciel: adwokat G. Cahill)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny (EBC) (przedstawiciele: E. Koupepidou, E. Yoo i M. Puidokas, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek oparty na art. 278 i 279 TFUE zmierzający do zawieszenia wykonania decyzji Rady Prezesów EBC ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016-0026 z dnia 14 marca 2018 r. dotyczącej kary pieniężnej i jej publikacji na stronie internetowej EBC.

Sentencja

- 1) Wniosek o wydanie środka tymczasowego zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 4 maja 2018 r. – Czarnecki / Parlament

(Sprawa T-230/18 R)

(Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych — Prawo instytucjonalne — Wiceprzewodniczący Parlamentu Europejskiego — Decyzja Parlamentu o odwołaniu ze stanowiska wiceprzewodniczącego — Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych — Nakaz — Niedopuszczalność)

(2018/C 221/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ryszard Czarnecki (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: N. Görlitz i S. Alonso de León, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek na podstawie art. 278 TFUE i 279 TFUE mający na celu, po pierwsze, zawieszenie wykonania decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lutego 2018 r. zatwierdzającej wcześniejsze zakończenie pełnienia obowiązków wiceprzewodniczącego Parlamentu przez skarżącego, oraz po drugie, nakazanie Parlamentowi pozostawienia skarżącego na stanowisku wiceprzewodniczącego Parlamentu.

Sentencja

- 1) Wniosek w przedmiocie środków tymczasowych zostaje odrzucony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 14 marca 2018 r. – Abaco Energy i in. / Komisja**(Sprawa T-186/18)**

(2018/C 221/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Abaco Energy (Madryt, Hiszpania) i 1 660 skarżących (przedstawiciele: adwokaci P. Holtrop, P. Kuypers i M. de Wit)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 7384 final z dnia 10 listopada 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.40348 (2015/NN) dotyczącej wsparcia na rzecz wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, kogeneracji i odpadów (¹);
- nakazanie Komisji dokonania odrębnej oceny wcześniejszego i obecnego systemu pomocy, zgodnie z prawem Unii Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję obowiązku staranności.

- Komisja powinna ze starannością wykonywać obowiązki wynikające z traktatów. Komisja miała możliwość, informacje i zasoby konieczne do dokonania oceny wcześniejszego systemu pomocy w ramach dokonywania oceny dla potrzeb decyzji, w sposób wymagany przez prawo. Z naruszeniem wymogów wynikających z traktatów Komisja uchybiła temu obowiązkowi, nie dokonując odrębnej oceny wcześniejszego systemu pomocy.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu co do okoliczności faktycznych

- Komisja popełniła oczywisty błąd co do okoliczności faktycznych, uznając że wcześniejszy system pomocy został wchłonięty przez obecny system pomocy. Jest oczywiste, że nie nastąpiło żadne wchłonięcie i że – przeciwnie – w całym rozpatrywanym okresie istniały dwa całkowicie odrębne systemy pomocy, z których każdy wymagał dokonania jego własnej oceny zgodności z zasadami dotyczącymi pomocy państwa.

3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego naruszenia prawa

- Komisja nieprawidłowo zastosowała swoje własne wiążące wytyczne, naruszając prawo Unii Europejskiej. Ponadto uważa ona, że skoro uznała, iż obecny system pomocy wchłania wcześniejszy system pomocy, nie ma potrzeby dokonania oceny wcześniejszego systemu pomocy. Skarżący uważają, że takie stanowisko narusza prawo Unii Europejskiej.

4. Zarzut czwarty dotyczący niewystarczającego uzasadnienia

- Komisja nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia swojej decyzji, które pozwoliłoby skarżącym zrozumieć podstawy jej wydania. Z zaskarżonej decyzji nie wynika jasno: (i) na jakiej podstawie Komisja uważa, że wcześniejszy system pomocy został wchłonięty przez obecny system pomocy ani (ii) dlaczego wchłonięcie jednego systemu pomocy przez inny wyklucza potrzebę oceny zgodności pierwszego systemu pomocy z zasadami dotyczącymi pomocy państwa. Są to dwa kluczowe elementy, które spowodowały wydanie decyzji przez komisję. W ten sposób skarżący zostali pozbawieni swojego prawa podstawowego, jakim jest prawo otrzymania decyzji pozwalającej im zrozumieć, w jaki sposób i dlaczego Komisja doszła do przedstawionych w decyzji wniosków.

5. Zarzut piąty dotyczący nadużycia uprawnień i naruszenia Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

- Zgodnie z art. 41 ust. 1 karty praw podstawowych Komisja ma obowiązek bezstronnie i sprawiedliwie rozpatrzyć interes skarżących w zaskarżonej decyzji. Komisja uchybiła temu obowiązkowi, niesłusznie przedkładając interesy Hiszpanii ponad interes skarżących..

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

- Komisja nie uwzględniła interesów skarżących, nie przedstawiając odrębnej oceny wcześniejszego systemu pomocy, przez co naruszyła zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017 C 442, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2018 r. – PV / Komisja

(Sprawa T-224/18)

(2018/C 221/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: PV (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;

a konsekwencji o nakazanie:

- połączenia niniejszej sprawy ze sprawą w toku T-786/16 zgodnie z zasadą powiązania i art. 68 skonsolidowanego regulaminu postępowania przed Sądem UE z dnia 4 marca 2015 r.;
- uznania, że mobbing został wykazany i potwierdzenia posługiwania się fałszywymi merytorycznie wprowadzającymi w błąd twierdzeniami, co sprawia, że tego rodzaju nieprawidłowości nie mogą być tolerowane w porządku prawnym UE;
- stwierdzenia nieważności postępowania CMS 17/025 pod każdym względem i stwierdzenia nieważności decyzji stanowiącej podstawę zażalenia R/8/18;

- stwierdzenia nieważności decyzji „obniżenia do zera” wynagrodzenia skarżącego od dnia 1 października 2017 r.;
- stwierdzenia nieważności decyzji zobowiązującej skarżącego do udziału w postępowaniu w sprawie oceny FP 2016 (rok kalendarzowy 2016) oraz oddalenia zażalenia R/502/17 z dnia 16 marca 2018 r., z uwagi na mobbing i niezdolność do wykonywania pracy;
- stwierdzenia nieważności decyzji zobowiązującej skarżącego do udziału w postępowaniu w sprawie oceny FP 2017 (rok kalendarzowy 2017) z uwagi na mobbing oraz stwierdzenia nieważności decyzji, od której złożono zażalenie R/121/18;
- stwierdzenia nieważności decyzji oraz oddalenia zażalenia R/413/17 z dnia 15 stycznia 2018 r., w drodze której skarżący został przeniesiony z urzędu do DG SCIC, z naruszeniem zasady elementarnej staranności;
- stwierdzenia nieważności decyzji PMO (pani [X]) z dnia 12 września 2017 r. o potrąceniu noty debetowej nr ABAC 324170991 z dnia 20 lipca 2017 r. w kwocie 42 704,74 EUR z niezapłaconego skarżącemu wynagrodzenia za okres od 1 sierpnia 2016 r. do 30 września 2017 r., a także oddalenia zażalenia R/482/17 z dnia 9 marca 2018 r.;

oraz przyznania następującego odszkodowania na podstawie art. 340 TFUE:

- nakazania zadośćuczynienia za krzywdę wynikającą z kwestionowanych decyzji w kwocie 98 000 EUR;
- w zakresie szkody majątkowej, przyznania:
  - bądź kwoty 23 190,44 EUR zaległego wynagrodzenia za okres od 1 października 2017 r. do 30 kwietnia 2018 r., jeżeli Sąd uzna, że skarżącemu przysługuje całe wynagrodzenie;
  - bądź kwoty 7 612,87 EUR zaległego wynagrodzenia za okres od 1 października 2017 r. do 30 kwietnia 2018 r., jeżeli Sąd uzna, że skarżącemu przysługuje jedynie różnica między wynagrodzeniem w Komisji i w sektorze prywatnym;
- przyznania ogólnego odszkodowania bądź w kwocie 121 990,44 EUR, bądź 105 612,87 EUR powiększonej o odsetki za zwłokę do czasu uregulowania w całości;

w każdym razie:

- obciążenia pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 1, 3, 4 i 31 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”) oraz art. 1e pkt 2 i 12a Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym”), zakazujących mobbingu.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 21a, 22b i 23 regulaminu pracowniczego dotyczących zakazu popełniania bezprawnych czynów, w szczególności w zakresie, w jakim zmuszono skarżącego do udziału w postępowaniu w sprawie oceny 2016, chociaż nie świadczył on w ogóle pracy z racji niezdolności do wykonywania pracy i wydalenia ze służby od dnia 1 sierpnia 2016 r.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 41 Karty i art. 11a regulaminu pracowniczego dotyczącego bezpośredniego konfliktu interesów.

4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady staranności i wspomagania, którego dopuszczono się w decyzji o przeniesieniu skarżącego z urzędu do DG SCIC.
5. Zarzut piąty, dotyczący zasady prawnej zarzutu niewykonania umowy oraz zasady legalności.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia art. 9 pkt 3 załącznika IX do regulaminu pracowniczego i zasady prawnej „non bis in idem”, którymi obarczone było postępowanie dyscyplinarne CMS 17/025, wszczęte wobec skarżącego.
7. Zarzut siódmy, dotyczący naruszenia art. 41 ust. 1 Karty, a konkretnie rozsądnych terminów we wspomnianym postępowaniu dyscyplinarnym.

Skarga wniesiona w dniu 1 kwietnia 2018 r. – Manéa/CdT

(Sprawa T-225/18)

(2018/C 221/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Camelia Manéa (Echternach, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat M.-A. Lucas)

Strona pozwana: Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej (CdT)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora Centrum Tłumaczeń dla Organów Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2017 r. o nieprzedłużeniu ze skarżącą jako członkiem personelu tymczasowego, ze skutkiem od dnia 12 listopada 2015 r., umowy o pracę na czas określony, która to umowa została zatem faktycznie rozwiązana z dniem 31 stycznia 2016 r.;
- nakazanie przywrócenia skarżącej statusu członka personelu tymczasowego w CdT z dniem 1 stycznia 2019 r. lub, jeżeli okaże się to niemożliwe, zobowiązanie pozwanego do wypłacenia odszkodowania za poniesioną przez nią szkodę majątkową i zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, która wynikała w jej przypadku z utraty zatrudnienia na czas nieokreślony, a która została oszacowana na kwotę odpowiadającą wynagrodzeniu, jakie pobierałaby, gdyby pozostawała w służbie CdT przez cztery lata, pomniejszoną w razie potrzeby o wynagrodzenie lub odszkodowanie, jakie może otrzymać, oraz zobowiązanie pozwanego do wpłacenia do wspólnotowego systemu emerytalno-rentowego odpowiednich składek;
- nakazanie CdT wypłacenia jej zadośćuczynienia za krzywdę i odszkodowania za szkodę wynikające z decyzji z dnia 12 listopada 2015 r. w wysokości 11 136 EUR z tytułu doznanej krzywdy, kwotę 12 000 EUR z tytułu utraty wynagrodzenia i kwotę 9 674 EUR z tytułu kosztów zastępstwa procesowego;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku przywrócenia sytuacji prawnej skarżącej istniejącej przed cofniętym aktem, błędów w ustaleniach faktycznych, oczywistych błędów w ocenie lub niewystarczającego uzasadnienia oraz naruszenia interesu służby, ponieważ nowa decyzja w sprawie braku ponownego zatrudnienia skarżącej na dzień 31 stycznia 2016 r. opierała się na okolicznościach, które wbrew temu, co twierdzi pozwany, nie zaistniałyby, gdyby powstała kwestia jej ponownego zatrudnienia w listopadzie 2015 r.

2. Zarzut drugi dotyczący po pierwsze, naruszenia polityki kadrowej określonej przez Zarząd, ponieważ w decyzji o niezatrudnieniu uznano, że w interesie służby leży wdrażanie polityki zastępowania członków personelu tymczasowego przez pracowników kontraktowych. Po drugie, zarzut ten dotyczy błędu w ocenie, ponieważ uznano, że zastąpienie skarżącej przez członka personelu kontraktowego było uzasadnione reorganizacją działu pomocy tłumaczeniowej, a po trzecie, błędu co do faktów, ponieważ uznano, że tak było.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa, oczywistego błędu w ocenie i niedostatecznego uzasadnienia, ponieważ zdecydowano z mocą wsteczną i wyłącznie na podstawie interesu służby, aby raczej nie zatrudniać ponownie skarżącej niż wypłacić jej odszkodowanie, podczas gdy jej zdaniem przywrócenie cofniętej decyzji było niemożliwe lub szczególnie trudne. Ponadto decyzja ta nie jest konieczna do osiągnięcia celów aktu, nie stanowi pełnego zbadania okoliczności sprawy, jest sprzeczna z uzasadnionymi oczekiwaniami i pozostawia niespełniony obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przez pozostałe nieprawidłowości, którymi była obarczona pierwotna decyzja.

**Skarga wniesiona w dniu 9 kwietnia 2018 r. – Martini-Sportswear / EUIPO – Olympique de Marseille
(M)**

(Sprawa T-237/18)

(2018/C 221/38)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Martini-Sportswear GmbH (Annaberg, Austria) (przedstawiciel: adwokat W. Lang)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Olympique de Marseille SASP (Marsylia, Francja).

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską graficznego znaku towarowego M – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 238 066

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 29 stycznia 2018 r. w sprawie R 1755/2017-4.

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 25 maja 2017 r.;
- uchylenie spornej decyzji i w związku z tym oddalenie sprzeciwu;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.
-

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2018 r. – IFSUA / Rada**(Sprawa T-251/18)**

(2018/C 221/39)

*Język postępowania: hiszpański***Strony**

Strona skarżąca: International Forum for Sustainable Underwater Activities (IFSUA) (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat T. Gui Mori)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Na podstawie art. 263 akapit czwarty in fine TFUE strona skarżąca IFSUA, której zaskarżony akt dotyczy bezpośrednio, wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności, na podstawie wyraźnego kryterium podzielności tych przepisów, art. 2 ust. 2 i art. 9 ust. 4 i 5 rozporządzenia Rady (UE) 2018/120 z dnia 23 stycznia 2018 r. (Dz.U 2018, L 27, s. 1), rozumianego jako „akt regulacyjny” dotyczący wykonania środków ograniczających i całkowitego dopuszczalnego połowu (TAC) w odniesieniu do uprawnień do połowów rekreacyjnych.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga dotyczy rozporządzenia Rady (UE) 2018/120 ⁽¹⁾, o którego stwierdzenie częściowej nieważności wniosła skarżąca.

W tym względzie strona skarżąca precyzuje, że wnosi o stwierdzenie nieważności wskazanych powyżej przepisów w zakresie, w jakim ich zastosowanie do różnych sposobów połowów rekreacyjnych będących działalnością, która nie jest objęta wspólną polityką rybołówstwa, oznacza całkowity zakaz połowów labraks (Dicentrarchus labrax) dotyczący jedynie rybaków dokonujących połowów podwodnych, zagrażając tym samym przetrwaniu tej działalności, samego sportu i związanego z nim sektora przemysłu.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Radę art. 2 ust. 5 i art. 3 ust. 1 lit. d), art. 4 ust. 1 lit. d) i art. 6 lit. d) i e) TFUE ze względu na to, że zaskarżone przepisy stanowią środki zakazowe dotyczące bezpośrednio połowów rekreacyjnych i podwodnych połowów sportowych labraks, podczas gdy Rada nie posiada kompetencji, nawet dzielonych, w tym zakresie.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Radę zasad pewności prawa i uzasadnionych oczekiwań w art. 2 ust. 2 i art. 9 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2018/120 ze względu na to, że przepisy te wyraźnie wykraczają poza ramy kompetencji powierzonych i ich historyczny rozwój.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Radę w art. 2 ust. 2 i art. 9 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2018/120 zasad równości i niedyskryminacji wyrażonych w art. 20 i 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ze względu na zastosowanie w tym samym rozporządzeniu wykonawczym ustalającym uprawnienia do połowów labraks, ale przy pomocy odmiennych kryteriów, przepisów dotyczących zarówno połowów przemysłowych jak i połowów rekreacyjnych. Te dwie kategorie nie są zdaniem skarżącej w znacznym stopniu porównywalne, jako adresaci tego samego pakietu środków.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Radę w art. 2 ust. 2 i art. 9 ust. 4 i 5 rozporządzenia (UE) 2018/120 zasady proporcjonalności przy stosowaniu art. 43 ust. 3 TFUE. W tym zakresie skarżąca podnosi, że w rozporządzeniu będącym przedmiotem niniejszej skargi ustalenie uprawnień do połowów labraks, zarówno w odniesieniu do połowów przemysłowych, jak i rekreacyjnych, służy celowi polegającemu na znaczącym zmniejszeniu śmiertelności połowowej stada północnego, tak aby umożliwić niewielki wzrost biomasy i że cel ten może zostać osiągnięty za pomocą mniej restrykcyjnego środka niż środek polegający na całkowitym zakazie połowów podwodnych labraks. W ramach tego zarzutu strona skarżąca podnosi także naruszenie art. 12, 16, 37 i 52 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2018/120 z dnia 23 stycznia 2018 r. ustalające uprawnienia do połowów na rok 2018 w odniesieniu do niektórych stad ryb i grup stad ryb, mające zastosowanie w wodach Unii oraz – dla unijnych statków rybackich – w niektórych wodach nienależących do Unii, a także zmieniające rozporządzenie (UE) 2017/127 (Dz.U. 2018, L 27, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2018 r. – Iberpotash/Komisja**(Sprawa T-257/18)**

(2018/C 221/40)

Język postępowania: angielski

Strony*Strona skarżąca:* Iberpotash, SA (Suria, Hiszpania) (przedstawiciele: N. Niejahr i B. Hoorelbeke, adwokaci)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2018/118 z dnia 31 sierpnia 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.35818 (2016/C) (ex 2015/NN) (ex 2012/CP) wdrożonej przez Hiszpanię na rzecz Iberpotash [notyfikowanej jako dokument nr C(2017) 5877] ⁽¹⁾;
- ewentualnie:
  - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej, że środek 1 obejmuje pomoc państwa, i nakazuje odzyskanie tej pomocy wraz z odsetkami od skarżącej; lub
  - stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że kwota niezgodnej z prawem, lecz zgodnej z rynkiem wewnętrznym pomocy otrzymanej przez skarżącą w ramach środka 4 wynosi 3 902 461,30 EUR i że kwota niezgodnej z prawem pomocy podlegającej odzyskaniu wraz z odsetkami od skarżącej wynosi 3 958 109,70 EUR;
- obciążenie Komisji jej własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez skarżącą w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, uznając, iż środek 1 implikuje przeniesienie zasobów państwowych.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, uznając, iż środek 1 przysparza skarżącej selektywnej korzyści gospodarczej. Skarżąca podnosi tytułem ewentualnym, że Komisja nie określiła prawidłowo kwoty pomocy państwa niezgodnej z prawem i z rynkiem wewnętrznym, wynikającej, jeśli w ogóle, ze środka 1, przez co naruszyła art. 16 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego ⁽²⁾.
3. Zarzut trzeci oparty na twierdzeniu podniesionym tytułem ewentualnym, że Komisja naruszyła art. 16 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego w odniesieniu do środka 1, gdy nakazała odzyskanie, ponieważ takie odzyskanie narusza prawo skarżącej do ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz zasadę pewności prawa.
4. Zarzut czwarty oparty na twierdzeniu, że Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE, uznając, iż środek 4 przysparza skarżącej selektywnej korzyści gospodarczej.

5. Zarzut piąty oparty na twierdzeniu podniesionym tytułem ewentualnym, że Komisja naruszyła art. 16 ust. 1 rozporządzenia proceduralnego, ponieważ nie określiła prawidłowo kwoty pomocy państwa niezgodnej z prawem i z rynkiem wewnętrznym, wynikającej, jeśli w ogóle, ze środka 4.

⁽¹⁾ Dz.U. 2018, L 28, s. 25.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

**Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2018 r. – Zakłady Chemiczne „Siarkopol” Tarnobrzeg /
EUIPO – EuroChem Agro (Unifoska)**

(Sprawa T-259/18)

(2018/C 221/41)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zakłady Chemiczne „Siarkopol” Tarnobrzeg sp. z o.o. (Tarnobrzeg, Polska) (przedstawiciel: M. Kondrat, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: EuroChem Agro GmbH (Mannheim, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy Unifoska – zgłoszenie nr 015 017 841

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 lutego 2018 r. w sprawie R 1503/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy EUIPO celem ponownego rozpoznania; lub
- zmiana zaskarżonej decyzji poprzez stwierdzenie, że nie istnieją względne podstawy odmowy rejestracji unijnego znaku towarowego nr 015 017 841 „Unifoska” dla wszystkich towarów z klasy 1 i znak ten powinien zostać zarejestrowany;
- zasądzenie kosztów postępowania na rzecz skarżącej.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001;
  - Naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasady pewności prawa.
-

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2018 r. – Gruppo Armonie/EUIPO (mo.da)**(Sprawa T-264/18)**

(2018/C 221/42)

*Język postępowania: włoski***Strony***Strona skarżąca:* Gruppo Armonie SpA (Casalgrande, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Medri)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „mo.da” – zgłoszenie nr 16 430 035*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 lutego 2018 r. w sprawie R 2065/2017-5**Żądanie***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2018 r. – EBM Technologies / EUIPO (MobiPACS)**(Sprawa T-272/18)**

(2018/C 221/43)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* EBM Technologies Inc. (Tajpej, Tajwan) (przedstawiciele: adwokaci J. Liesegang, M. Jost i N. Lang)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „MobiPACS” – zgłoszenie nr 16 400 061*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 19 lutego 2018 r. w sprawie R 2145/2017-2**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 42 ust. 1 w związku z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Nemius Group / EUIPO (DENTALDISK)

(Sprawa T-278/18)

(2018/C 221/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Nemius Group GmbH (Obertshausen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat C. Bildhäuser)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „DENTALDISK” – zgłoszenie nr 15 804 024

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 30 stycznia 2018 r. w sprawie R 741/2017-5

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Urząd odrzucił zgłoszenie dla klas 10 i 35, dla których znak również powinien zostać zarejestrowany;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

SPROSTOWANIA**Sprostowanie komunikatu w Dzienniku Urzędowym w sprawie T-865/16**

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej C 30 z dnia 30 stycznia 2017 r., s. 57)

(2018/C 221/45)

Opublikowany w Dzienniku Urzędowym komunikat w sprawie T-865/16 Fútbol Club Barcelona/Komisja otrzymuje brzmienie:

Skarga wniesiona w dniu 7 grudnia 2016 r. Fútbol Club Barcelona/Komisja

(Sprawa T-865/16)

(2017/C 030/65)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Fútbol Club Barcelona (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci J. Roca Sagarra, J. del Saz Cordero, R. Vallina Hoset i A. Selles Marco)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 lipca 2016 r. dotyczącej pomocy państwa SA.29769 (2013) (ex 2013/NN) udzielonej przez Hiszpanię na rzecz niektórych klubów piłkarskich,
- pomocniczo stwierdzenie nieważności art. 4 i 5 tej decyzji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzję art. 49 TFUE w związku z art. 107 i 108 TFUE, a także art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie, w jakim całe rozumowanie przeprowadzone w zaskarżonej decyzji opiera się na przepisach krajowych ograniczających swobodę przedsiębiorczości.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzję art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie, w jakim Komisja i) nie przeprowadziła analizy odliczeń mających zastosowanie w zależności od stawki podatkowej dla każdego rodzaju podmiotów, ii) nie działała bezstronnie poprzez uwzględnienie dowodów obciążających i odciążających i w związku z tym iii) błędnie stwierdziła, że wystąpiła korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzję (i) zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań poprzez nakazanie zwrotu podniesionej pomocy, mając na uwadze, że wobec zachowania hiszpańskich organów administracji i czasu trwania procedury klub FC Barcelona mógł mieć uzasadnione oczekiwania co do zgodności z prawem uregulowań podatkowych, którym podlegał i (ii) podstawowej zasady pewności prawa.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzję art. 107 ust. 1 TFUE w zakresie, w jakim Komisja nie uwzględniła faktu, że pomoc jest uzasadniona wewnętrzną logiką systemu podatkowego.
5. Zarzut piąty dotyczy naruszenia przez zaskarżoną decyzję art. 108 ust. 1 TFUE i art. 21–23 rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9) w zakresie, w jakim Komisja nakazała zwrot istniejącej pomocy bez poszanowania procedury mającej zastosowanie do tego typu pomocy.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL